

fornævnte Straffebestemmelser angaaende Erhverv ved Utugt o. l. og som er udvist forinden Behandlingen blev begært, at der, naar det af Hensyn til Smittefare er nødvendigt, at Patienten — eventuelt ogsaa efter Helbredelsen — vedblivende tilses, skal kunne gives Patienten Paalæg af Lægen om at fremstille sig for denne til bestemte Tider, at det paahviler enhver Læge, der undersøger og behandler nogen for venerisk Smitte, at gøre dem opmærksom paa Sygdommens Smitteevne og de retslige Følger af, at nogen smittes eller udsættes for Smitte, at enhver Læge skal i de ugentlige Indberetninger med Hensyn til hvert enkelt anmeldt Tilfælde af venerisk Smitte have udtrykkelig at bevidne, at han har overholdt det sidstnævnte Paalæg, samt at angive, hvormange Personer han har givet det anførte Paalæg om vedblivende at fremstille sig til Undersøgelse, og at Tvangsundersøgelse skal, medmindre vedkommende udtrykkelig giver Afkald derpaa, foretages af en Læge af paagældendes eget Køn, forsaavidt en saadan findes og er villig.

I Beretningen anføres, at der i det første Samraad, som holdtes med Ministeren angaaende de da foreliggende Ændringsforslag, ikke opnaaedes Enighed med Ministeren, at der derefter nedsattes et Underudvalg paa to Medlemmer, som nærmede sig til hinanden paa meget væsentlige Punkter, men at de tidligere foreliggende Ændringsforslag nu vare blevne saa forandrede, at en ny Konference med Ministeren ansaas for nødvendig. »Paa Grund af indtrufne Omstændigheder og Rigsdagens nære Afslutning kom den paatænkte Ministerkonference ikke til Udførelse«. — Om Udvalgets Stilling til Sagen hedder det nærmere, at Udvalget var enig i, at den nuværende Ordning af den offentlige Prostitution med sin Indskrivning og Kontrol har faaet saa stor Mistemning mod sig, at det vilde være formaalstjenligt at gennemføre en Forandring paa dette Omraade, men ophæve den bestaaende Ordning uden at sætte Bestemmelser i Stedet, der i nogen Maade kunde hemme Udskejelser, turde ingen tilraade. Der har været Enighed i Udvalget om, at det ikke kunde gaa at straffe Prostitutionen som saadan. Derimod mødte det ingen Modstand, at der træffes Forholdsregler imod alt, hvad der støder mod Orden og den sædelige Velanstændighed. Overvejelserne om, hvad der burde gøres, førte til en Forhandling om Anvendelsen af Løsgængeriloven overfor de Personer, som ikke holdt sig inden-